

1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE

ANNA TODD

AFTER

KAI MES PASIKLYDOM I

wattpad SENSACIJA IMAGINATORIŲ

baltos lankos

ANNA TODD

AFTER
KAI MES PASIKLYDOM I

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

Dvidešimt trečias skyrius

TESA

– Prieplauka šiek tiek siūbuoja, bet atrodo gana tvirta. Reikėtų ką nors pasamdyti ją atnaujinti, – pasakoja Kenas, kol sekame jį link jachtos.

Kiemas nusileidžia tiesiai prie vandens, ir šis vaizdas gniaužia kvapą. Bangoms dūžtant į akmenimis sutvirtintą krantą, instinktyviai pasislepiu Hardinui už nugaros.

– Kas atsitiko? – tyliai klausia jis.

– Nieko. Aš tik šiek tiek nerimauju.

Jis atsigręžia ir sukiša delnus į užpakalines mano džinsų kišenes.

– Mažute, tai tik vanduo. Viskas bus gerai.

Jis šypsosi, bet aš nesuprantu, ar pašaipiai, ar nuoširdžiai. Dvejonės išgaruoja tik jo lūpoms palietus mano skruostą.

– Pamiršau, kad tu nemėgsti vandens, – jis prisitraukia mane arčiau.

– Vanduo man patinka... Baseinuose.

– Ir upeliuose? – jo akys šelmiškai žybteli.

Prisiminusi nusišypsau.

– Tik viename.

Tądien taip pat jaudinausi. Hardinas į vandenį mane įsi-tempė tik papirkęs. Jis pažadėjo atsakyti į vieną iš begalybės mano klausimų apie jį už tai, kad įbrisciau į vandenį su juo. Tai nutiko, regis, taip seniai – tarsi prieš visą amžinybę, – tačiau paslaptys ir toliau temdo mūsų santykius.

Hardinas paima mane už rankos ir nusiveda paskui savo šeimą prieplauka link bauginančio laivo jos gale. Apie jachtas daug neišmanau, bet šitą būtų galima pavadinti milžinišku plokščiadugniu laivu. Ji didesnė už bet kokią mano matytą žvejybinę valtį.

– Koks didelis, – sušnabždu Hardinui.

– Ša, nekalbėk apie mano pasididžiavimą šeimos akivaizdoje, – pašiepia jis.

Man patinka šita linksma ir drauge niūri jo nuotaika, o jo šypsena – užkrečiama. Prieplauka po mano kojomis sugergždžia, ir aš persigandusi prisispaudžiu prie Hardino.

– Atsargiai, – šūkteli Kenas, lipdamas kopėtėlėmis, jungiančiomis jachtą su prieplauka.

Prilaikydamas mane iš nugaros, Hardinas padeda užlipti. Mėginu priversti save įsivaizduoti, kad tai tik nedidelės žaislinės kopėtėlės, o ne kažkas prikabinta prie didžiulio laivo. Tik Hardino prisilietimas mane padrąsina ir neleidžia bėgti siūbuojančia prieplauka atgal namo ir pasislėpti po lova.

Kenas padeda visiems įlipti. Apsižvalgiusi denyje, imu žavėtis jachtos elegancija – aplink tik baltas medis ir karamelinės spalvos oda. Tarp sėdynių daug erdvės, o tilpti galėtų dar daugiau žmonių.

Kenui pasiūlius pagalbą Hardinui, šis numoja ranka. Įlipęs į denį, jis apsižvalgo ir sausai taria:

– Džiugu matyt, kad tavo laivas gražesnis už mamos namus.

Išdidi Keno šypsena užgęsta.

– Hardinai, – sušnabždu timptelėdama jį už rankos.

– Atsiprašau, – burbteli jis.

Kenas atsidūsta, bet, regis, priima sūnaus atsiprašymą ir nueina į kitą jachtos galą.

– Ar viskas gerai? – Hardinas palinksta artyn.

– Taip, tik būk geras, elkis gražiai. Mane ir taip pykina.

– Elgsiuos gražiai. Juk atsiprašiau, – jis prisėda ant vieno iš minkštasuolių, o aš jam iš paskos.

Lendonas pasilenkia iš maisto produktų maišelio išimti gai-
viųjų gėrimų ir užkandžių. Nužvelgiu laivo denį ir vandenį už
borto. Kaip gražu – vandens paviršiuje šoka saulės spinduliai.

– Myliu tave, – švelniaiitaria Hardinas man į ausį.

Pasigirdus tyliam jachtos variklio burzginui, pasislenku arčiau
Hardino.

– Myliu tave, – atsakau neatitraukdama akių nuo vandens.

– Jei nuplauksime pakankamai toli, galbūt pamatysime keletą
delfinų, o jei pasiseks – banginį! – garsiaiitaria Kenas.

– Banginis šitą valtį be vargo apverstų dugnu aukštyn, – mesteli
Hardinas, ir mane nukrečia šiurpas. – Velnias, atsiprašau, – prideda
jis.

Kuo toliau lieka krantas, tuo ramesnė jaučiuosi. Keista, maniau,
kad bus priešingai, tačiau raibuliuojantis vanduo atpalaiduoja.

– Ar delfinai čia atplaukia dažnai? – klausiu limonąda siurb-
čiojančios Karen.

– Ne, mačiau juos tik kartą. Bet pamėginti verta! – nusišypso ji.

– Negaliu patikėti, kaip šiandien šilta. Primena birželį, – pasi-
džiaugia Lendonas, nusivilkdamas marškinėlius.

– Nusprendei pasideginti? – klausiu žiūrėdama į pabalusią jo
oda?

– Ar apsimeti šmėkla? – prideda Hardinas.

Vartydamas akis Lendonas nekreipia dėmesio į kandžią
pastabą.

– Taip, nors mieste įdegio man nereikės.

– Jei vanduo ne ledinis, arčiau kranto galėsime išsimaudyti, –
pasiūlo Karen.

– Galbūt vasarą, – primenu jai, ir ji džiugiai linkteli.

– Na, namuose mūsų bent jau laukia sūkurinė vonia, – nu-
ramina Kenas.

Mėgaudamasi akimirka pažvelgiu į Hardiną, tačiau jo akys
klaidžioja ties horizontu.

– Pažvelkite! Ten! – parodo Kenas už mūsų.

Abu su Hardinu staigiai atsigrežiame, ir tik po akimirkos įžiūriu, ką jis pastebėjo. Tarp bangų šmėžuoja būrelis delfinų. Nors jie nepriplaukia prie pat jachtos, aiškiai matome, kaip darniai šokinėja per bangas.

– Šiandien mums pasisėkė! – nusijuokia Karen.

Vėjo kedenami plaukai uždengia man veidą, bet Hardinas juos nubraukia ir užkiša už ausies. Tokie paprasti jo poelgiai, tokie švelnūs prisilietimai visada priverčia pilve plazdenti drugelius.

– Tai buvo nepaprasta, – tariau jam, delfinams nuplaukus tolyn.

– Taip, tikrai, – su nuostaba balse pritaria jis.

Po porą valandų trukusių pokalbių apie laivybą, žavingas vasaras pakrantėje, sportą ir nepatogią užuominą apie Sietlą, kurią Hardinas akimirksniu nutraukia, Kenas pasuka jachtą link kranto.

– Nebuvo taip blogai, tiesa? – mudu su Hardinu tuo pat metu paklausiamo vienas kito.

– Tikriausiai ne, – nusijuokia jis, padėdamas man nultipti į prieplauką.

Saulė nurausvino jo skruostus ir nosį, o vėjas išdraikė neklusnias garbanas. Jis atrodo iki skausmo žavingai.

Pakeliui į kiemą tegaliu mąstyti apie tai, kaip norėčiau įsikibus laikytis tos ant vandens patirtos ramybės.

Grįžusi namo, Karen praneša:

– Pagaminsiu pietus. Esu tikra, kad visi išalkote. – Ir pradingsta virtuvėje.

Jai išėjus, visi patenkinti liekame stovėti tyloje.

Galiausiai Hardinas kreipiasi į tėvą:

– Ką dar čia galima nuveikti?

– Na, mieste yra geras restoranas, kuriame planavome rytoj pavakarieniauti. Taip pat senoviškas kino teatras, biblioteka...

– Kitaip sakant, nuobodybė? – nutraukia Hardinas. Jo žodžiai atžarūs, tačiau tonas žaismingas.

– Čia visai smagu, turėtum pamėginti gerai praleisti laiką, – atsako nė trupučio neįsižeidęs Kenas.

Visi keturi pasukame į virtuvę ir laukiame, kol Karen paruoš lėkštę sumuštinių ir vaisių. Hardinas, kuris šiandien elgiasi ypatingai meiliai, apkabina mane per klubus.

Galbūt ši kelionė išeis jam į naudą.

Po pietų padedu Karen susitvarkyti ir pagaminti limonado, kol Lendonas su Hardinu diskutuoja apie tai, kokia nevykusi yra šiuolaikinė literatūra. Nesusilaikau nenusijuokusi, Lendonui paminėjus *Harį Poterį*. Hardinas užsiveda postringauti, kodėl jis niekada neskaitė ir neskaitys šių knygų, o Lendonas iš paskutiniųjų stengiasi pakeisti jo nuomonę.

Kai paskutinis limonado lašas išgertas, Kenas visiems taria:

– Mudu su Karen ketiname porą valandų pasisvečiuoti pas draugus kaimynystėje, jei norėtumėte prisijungti.

Hardinas pažvelgia į mane, o aš laikiu, kol jis atsakys.

– Tiek to, – galiausiai taria, nenuleisdamas nuo manęs akių.

Lendonas pasižiūri į mane, į Hardiną, vėl į mane.

– Aš eisiu su jumis, – taria jis sausai, bet galiu prisiekti, kad, prieš atsistodamas ir prisijungdamas prie Keno ir mamos, jis Hardinui kreivai šypteli.